

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 10 fr. la an.
Manuscrisuri nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a 2-a oară
5 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sânt
a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic
în Orăștie (Szászváros).

Lumină sub obroc.

Când am vorbit despre scrisoarea dlui Mocionyi adresată dlui Rațiu, am spus, că vom explica mai târziu însemnătatea alipirii dlui Rațiu către politica oportunistă. Revenim astăzi asupra acestui lucru, mai ales că de-atunci s'a mai întemplat un fapt: o nouă »consfătuire intimă« a prietinelor dlui Rațiu la Sibiu.

Este știut că dl Mocionyi a combătut totdeauna tactica politiceii comitetului presidat de dl Rațiu. S'a opus regulat procedurii radicale, intransigente. S'a opus ducerii Memorandului la Viena. S'a opus curentului general până în așa chip, încât opinia publică îl trata ca vândut Ungurilor. Ba dl Mocionyi și-a oonstituit un ziar anume cu tendența de-a răsturna comitetul dlui Rațiu și de a-l discreditat cu ori-ce ocazie. »Dreptatea« în urma urmelor pe prietini politici ai dlui Rațiu nu-i mai recunoștea nici măcar de »frunțași« sau de simpli »conducători«.

Și de ce se împotriva oare atât de mult? Lumea nu și-o putea explica. Pentru-că dl Mocionyi nu invoca în sprijinul politiceii sale decât singurul argument, că n'a sosit timpul oportun. Ear' argumentul acesta îl motiva întotdeauna cu o polologie filosoficească, încât nime nu-l înțelegea. Astfel, privind la el, ca la o șugubeață ghicitură, un politician de glume iscoditor i-a și dat polecra de »Mocionyi-Lumină«. Adevărul e, că dl Mocionyi chiar lumină se fie, era lumină sub obroc, în sensul biblic, o lumină care se mistuia pentru sine cu sgârcenie, fără ca poporul nostru însetat de lumină să aibă prilej a o vedea strălucind în toată măreția sa.

Astăzi dl Mocionyi este același. Credința sa politică întru nimic nu s'a

schimbat din timpul în care combătea »Memorandum« și refusa apărarea în procesul dela Cluj. Doar' că s'a mai întărit în credința sa, făcând din ea o dogmă... ca să nu zicem idee fixă, din care nu cedează nici o cirtă.

Ca pasiune particulară credința dlui Mocionyi nu ni-ar atinge de fel. Lumină sub obroc, mărmi necunoscute, oameni-curiosități cari se închid în camera lor și învață toate sistemele filosofice dela Thales până la Nitsche, are fiecare popor. Aceștia apoi sunt absolut inofensivi, pentru-că ei nici nu vor să se obtrudă, să se afișeze.

Dar' filosoful nostru, cu spiritul seu de vecinică negare a acțiunii, e de altă categorie. Nu-i place să se mărginească la cele patru ziduri din camera de studiu și distracție particulară. D-sa se năcăjește cum și-ar putea dobândi uenici pentru dogma d-sale, cum ar putea impune sistemul d-sale mulțimii. E vanitos filosoful nostru: cere ca mulțimea să-l socolă de supra-om, să asculte de cuvântul lui și să... stee pe loc. Da, în a sta pe loc culminează sistemul politico-filosofic al dlui Mocionyi, a unicului filosof român.

Și pentru această tendință zicem că e periculos acest sistem oportunist, acest principiu de conservare, care se opune ori cărei acțiuni. E periculos când își găsește aderenți în mulțime.

Dl Rațiu, care a stat în fruntea campaniei date de »Tribuna« împotriva Metropolitului Miron și a dnilor Mocionyi și Cosma pe tema oportunității și a moderatismului; dl Rațiu, care a stat în fruntea campaniei date în contra »trădătorilor« pe motiv că au părăsit intransigența în luptă; dl Rațiu care din toată risipa de cuvinte ale dlui Mocionyi n'a putut înțelege decât trei: »Nu-i timpul oportun«, a ajuns să le înțeleagă și pe aceste, ca să se închine în fața acestei dogme ca înaintea unui chip

cioplit. A uitat dl Rațiu toată campania sa de odinioară și fondul ei politic, a uitat injuriile ce i-le-a adus ziarul adversarului seu politic, a recunoscut de »greșeli făcute« actele mărețe la cari poporul reprivește cu mândrie și acum știe numai una și bună: Nu-i timpul oportun! Dl Rațiu a început să facă filosofie la bătrânețe.

Nu-i timpul venit să eșim din ne-păsarea și incurcala în care ne-a adus! Înțelege cineva pe dl Rațiu? Să căutăm a-l înțelege.

Intăia ipoteză poate fi următoarea: »Nu e oportun să pornim o acțiune«, pentru-că suntem prea slabi, prea disorganizați! Dar' bine, chiar faptul că suntem slabi ne impune o acțiune cât mai grabnică. Sau că ar trebui să se convoace o conferență națională, să se încerce atitudinea față de noi a guvernului Széll. Sau ar trebui, dacă altfel nu ne putem organiza, să facem pregătiri pentru viitoarele alegeri. Sau să ținem adunări de popor. În sfârșit câte mijloace de acțiune politică nu există, cari ne-ar putea întruni pe toți la un loc, ar putea aduna șirurile reșete.

A doua ipoteză este: »Nu e timpul oportun, pentru-că suntem absolut incapabili«. Aceasta earăși nu se poate admite. În poporul nostru sunt multe forțe destoinice și an de an ele se măresc, bărbații capabili se înmulțesc.

Este însă o a treia ipoteză, care are multă probabilitate: »Nu voim acțiune!« Și nouă ne face impresia că dl Rațiu de-adreptul nu voiește acțiune. Căci 1. Pentru-ce dl Rațiu n'a chemat la »consfătuirea intimă« precum a pretins »Tribuna Poporului«, pe ceilalți membri ai fostului comitet național? 2. De ce dl Rațiu se incunjură cu tineri abia eșiți din școală și nesocotește falanga de bărbați politici, cari au contribuit la luptele noastre politice? 3. De ce d-sa a respins ideea convocării unei

adunări generale a partidului național? 4. De ce nu ia însuși măsuri pentru afirmarea partidului și așteaptă organizația noastră dela guvern? Oare nu însemnează acest lucru deadreptul, că reșignăm la organizațiunea din trecut? Și în sfârșit ce l-a putut îndemna pe dl Rațiu să aproabe oportunismul dlui Mocsonyi, care este negarea ori-cărei acțiuni? Poporul n'a pretins dlui Rațiu și frunțașilor sei să stee pe loc. Poporul are însă dreptul să se întrebe: cine a pretins, cine a îndemnat pe dl Rațiu și pe ai sei să stee pe loc și să împedec pe alții în a pune la cale, acțiuni politice...

Primi-vom vre-un răspuns? Ni se va da vre-o lămurire cu privire la schimbarea frontului prin dnii din Sibiu? Ori s'o spunem noi?

Preliminarul de budget pe anul 1900. Ministrul ung. de finanțe a prezentat în ședința de Luni a camerei maghiare preliminarul de budget pe 1900. Budgetul a fost calculat în coroane și e următorul: Cheltueli ordinare 948,937,957; venite ordinare 991,724,642, așadar' venitul ordinar e de 42,787,385. Cheltueli extraord. 103,744,564; venite extraordinare 627,887,062. Budgetul ordinar și extraordinar este așadară la ieșite: 1,075,681,821 cor., ear' la intrate 1,054,513,404 coroane. Resultatul final 1,831,583.

Adrese de aderențe dlui Dr. G. Popovici. Intre multele adrese de aderență ce dl Dr. G. Popovici le-a primit în urma demisiunii sale de redactor al »Foi legilor imperiale«, este și aceea a damelor române din Cernăuți, cu vre-o 80 iscălituri. Ea sună astfel: »Demisiunea din funcția ministerială a produs cel mai înfocat entusiasm național. Cu mândrie felicităm și salutăm la acest act de eroism național pe vrednicul nostru deputat Dr. George Popovici, fala neamului și speranța viitorului românesc«.

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI“

IN CODRU.

Prin codru umbliă legănat
Zefirul nebunatic;
Isvorul numa 'ndurerat
Ingână doina intristat
In ritm duios, molatic.

In hohot rîde la isvor,
Privindu-și chipul, fata:
— Ce chip frumos ispititor
Șoptește fata 'nctișor,
Mai am și eu, zeu, biata!

»Dar' eu aștept, pe cine aștept?
Mi-i dor, de cine-mi este dor?
Și nu știu, dar' aici, în piept
Mi-i greu, și ochiul mi-i deștept,
Dar' simt că am să mor.

»Ei... știu acum: eu am visat
Un făt frumos, și visul meu
A fost un vis, nu s'a 'ntrupat,
De asta 'n piept m'a segetat
De moarte, așa greu.

»Aș vrea în brațe ca să-l strîng,
Pe cine oare? zău nu-l știu,
Dar' ia așa, aș vrea să-l frîng,
De ciudă, că-l iubesc, și plîng,
Nebună aș vrea să fiu...«

»Un foșnet: pași grăbiți, ce sunt?
Se 'ntreabă fata, — nimeni nu-'il
Dar' eu de frică mă 'nspăimînt,
De umbra mea, mă tem, de vînt,
Și mamei, tot nu-'i spuîl.«

Ion Dafn.

Amintiri din armată.

In dimineața zilei când a fost să plec la oaste, mă simțiam atât de abătut, că-mi era silă să leg vorbă și cu ai de acasă. Biata mama se sculase cu noaptea în cap și rumenise în frigare o găină s'o am pe drum. Și când am fost gata de plecare, se tot învîrtea pe lângă mine, căutându-mi adănc în ochi cu ochii ei împăianjeniți de ceața lacrimilor.

Și-am plecat.
Nu plecam acum întăia-ooară între străini și căpătasem experiența despărțirilor: cu cât mai iute, cu atât mai bine.

In mână cu un pachet de cărți, merinde și schimburi de rufe, șlepăind prin apa în-doită cu zăpadă, bijbăiu prin străzile mahalalei întunecate luându-mi drumul spre gară.

Felinarele par'că dormitează și numai din când în când sclipesc tîind cu dungi luminoase întunerecul plin de ceața dimineții. Ca niște puncte de reper în întunerecul trecutului îmi apar luminele lor.

Găsesc o plăcere ascunsă altoită pe durerea despărțirii acesteia.

Pe peronul gării lume foarte puțină și mă simt așa de bine că sunt singur! Singurătatea asta-i un templu mic ascuns, în care sufletul colindă nestrimtorat de conveniențe.

Luminile colorate cari împetriștează zona de manevră a gării par ca niște vechi cunoștințe prietenoase.

Și am pornit. In dreptul Vădenilor îmi răsare soarele. La început un nor alburii întins, care prinde a se împurpura de rușine, apoi o geană roșie pronunțată care ia forma de sferă, solul de deșteptare a zărilor, și în sfârșit, ca împins de o mână puternică de sub orizont, soarele dă bună dimineața lumii. In momentul acesta îmi vine să cred că soarele îi o mîngie înflăcărată cu care se joacă Dumnezeu dând'o de-a dura prin vîzduh.

Tremură podul Siretului sub greutatea roților rostogolitoare, ear' apele trecînd pe sub pod, se lovesc, se îngheșuesc și fug spăriate în unde încreșite la vale.

Și m'am așezat pe un colț de bancă, mi-am lăsat privirea pe fereastra vagonului și gîndul rătăcitor în trecut.

Nu știu care o fi zis, sau zic eu acum, că trăim din amintiri. Din cauza îndepărtării în timp ele își perd asperitățile cu cari le-am trăit și privite prin prisma trecutului ne

par mai bune, învălțite într'un nor de poezie simplă, atingătoare.

Îmi aduc aminte de pe când eram mititel și mă jucam de-a soldații cu copiii de seama mea. Uite-mă acum și soldat. Și încep să cânt încetinel cîntecul recruților:

Foae verde de măr dulcel
Eși măicuță 'n deal la cruce
Și te uită cum ne duce...
Și ear' verde alior
Perișorul gălbior
Strînge-l maică 'n sîn la tine
Să-ți treacă dorul de mine,
Și-l scoate la zile mari
Să mi-'l plîngă fete mari!...

Acei cari nu's din popor sau cari n'au trăit timp îndelungat în mijlocul lui, nu înțeleg sau se fac că nu 'nțeleg ce farmec alinător e în versurile lui. In ele e închegată filosofia isvortă din experiență, din dureri de veacuri întunecate.

In iuțala ameteitoare a trenului am senzația că nu mai sunt stăpîn pe mine, sufletul însetat de senzații nouă își croește drum tîind cu arpile fantasiei dungi luminoase în întunerecul viitorului. Plutesc într'o ațipire ușoară asemeni unui vis care te cuprinde când nu ești încă deplin adormit. Ajung fără să știu când, în gara Focșani, ies din gară și întreb pe întăiul sergent de reședința regimentului unde trebuia să-mi fac stagiul.

Paiul ved, dar' bârna nu!

Așa sunt unii oameni din fire, că ved cele mai mici scăderi ale altora, dar' ale lor proprii, ori-cât ar fi ele de mari, totuși nu le ved, sau și dacă le ved, nu le prea bagă în seamă. Și peste astfel de oameni dăm foarte des în viață, și e apoi lucru peste puțină, ca cu ei să poți face vre-un lucru bun.

Cu acest fel de oameni putem asemăna și pe guvernării nostri, aparțină ei ori-cărui partid.

Mereu strigă în gura mare, că naționalitățile nemaghiare nu au școale corespunzătoare veacului în care trăim, că prea puțină cultură au, că prea sunt slabe a susține ele singure pe învățătorii populari, și deci trebuie spriginiți de ei, de Maghiari, și nu ved aceea, că ei înșiși sunt în multe locuri fără de școli, și prea în multe, și dacă au, acelea încă nu sunt corespunzătoare.

Nu, acestea ei nu vor să le vadă și creadă, ci umblă cu tot felul de apucături mârșave, ca sub pretext, că ajută școlile nemaghiarilor, să poată pune apoi mâna pe ele și să introducă într'însele limba maghiară, să se facă adecă stăpâni pe averea altora.

N'am avea nici o cauză a ne plânge contra ajutorului ce guvernul voește a da școlilor noastre, dacă pe lângă acel ajutor nu și-ar abroga și alte drepturi asupra lor. Ci dorim din contră, ba este chiar datorința lui ca să le ajute, unde ele nu sunt destul de corespunzătoare, fiind-că și noi vârsăm destui bani în lada statului, de unde apoi nimic nu se mai întoarce spre binele nostru.

Dar' așa cum ei o doresc aceasta, la aceea nici-când nu ne învoim. Lasă-ne mai bine singuri, ca noi de noi să ne ajutăm în lipsele noastre, cum vom ști și cum vom putea, căci mulțumită Sfântului, atâta putere tot mai avem, ca să ne facem singuri ce avem de lipsă, cu toate-că, zeu, mult ne-au sleit puterile prin atâtea arunciri de dări peste comitate, de care n'ar fi fost nici o lipsă, dacă atacerile financiare ale cutărui sau cutărui comitat, ar fi fost încredințate unor oameni cu mai mult simț de umanitate și dreptate, decum sunt unii dintre cei de astăzi.

Cea din urmă dovadă despre aceea, că ei nu ved bârna din ochiul lor, ci numai paiul din ochii nostri, ni-o dă și acum chiar o foaie ungurească, care se plânge, că în Teregova, com. Caraș-Severin, nu este școală maghiară, cu toate-că familiile maghiare sunt, și astfel copiii acelora sunt siliți a cerceta o școală comunală cu limba de propunere română.

Dar' cu informațiile sergentului, am rătat 2 ciasuri fără să dau de căpătâiu. În cele din urmă, am recurs la un obicei căpătat de pe când călătorisem prin Germania și învățat dela un Neamț. Întru într-o crâșmă, beau vre-o ocașuță de vin, că-i tare bun și ieftin vinu în Focșani, și eacă-eacă, uite-uite, d-le crâșmar, așa și pe dincoala, îl descos eu și mă pune bietul om pe drum.

Ajung în raionul casarmelor. Uite coala casarma genului și față în față casarma artileriei de câmp și a celei de cetate. Sântinela dela poartă mă oprește să intru.

»Uite mă gândesc eu, pe ceialaltă recruți îi aduce cu câte un gradat și-i bagă în casarmă, și eu îi rog, și nu vor.

»Stai mă camarade, că am venit să mă îmbrace.

»La ce regiment ești?»

»La cetate, măi frate.

Se vede treaba că unde era și el de acolo, ori mai știu eu de ce, m'a lăsat să intru.

În curtea imensă a celor două regimente furnică soldații dați în corvadă la curățitul zăpezii.

Îmi simt inima strânsă ca a unui pui în gura uliului, și inima-mi stă gata-gata să sară din piept și s'o ia la goană prin curte...

Emoționat, mă present în fața celui dintâiu oficer ce întâlnesc. Se vede că nu prea făceam o față tocmai bună atunci, că-mi vorbește blând și cuminte. Incurajat, îmi vine inima la loc și mă urc pe scări, pentru a

în întreg jurul Teregovei sunt 22 de comune, ear' școale de stat abia sunt 3. Tristă privește, zice foaia maghiară.

N'are deci guvernul altceva de făcut, decât să deschidă lada statului, și unde numai se află vre-o câteva familii maghiare, să zidească școli de stat. Dar' așa, ca pe copii nemaghiari să nu-i silească a le cerceta, ci să urmeze ei și pe mai departe în școalele noastre confesionale, fie ele și mai slăbuțe, până ne va de mâna ca să putem face altele și prin toate comunele.

Congresul Orientaliștilor.

Mercuri în 4 Oct. n. s'a deschis la Roma, în marea sală a Curiatilor și Orașilor, al XII. congres orientalist.

La intrarea în sală a ministrului de instrucțiune Baccelli, reprezentantului Regelui Umberto, musica a intonat imnul regal, după-ce apoi Baccelli a luat cuvântul, salutând în numele Regelui și al guvernului pe congresiști.

Au mai luat apoi cuvântul dl. De Gubernatis, președintele comitetului organizator; Galuppi, primarul Romei, etc. și în fine delegații diferitelor state, dintre cari a fost foarte aplaudit dl V. A. Urechia, care își înceie frumosul și patrioticul discurs, ținut în limba franceză, cu următoarele:

»Noi Românii suntem aici, pentru-că aici e Roma, mama noastră.

»Suntem aici, pentru-ca să aplaudăm lucrările DV., lucrări, cari vor ajuta mai bine decât ori-ce alt congres de pace la înfrățirea și binefacătoarea pacificațiune a popoarelor.

»Suntem aici, pentru-ca acum, când aclamați cetatea eternă, să strigăm împreună cu DV.: Trăească Români! Trăească Italia! Trăească Regele Umberto, marele patron al congresului! Trăească ministrul Baccelli!»

Discursul dlui Urechia a entusiasmă pe toți și ministrul Baccelli l'a aplaudit foarte mult.

Reprezentantul guvernului unguresc a vorbit în limba italiană și fu cătvă aplaudit când a zis că »Ungurii s'au luptat alături de Italieni pentru unitatea și independența Italiei».

Ceremonia s'a terminat la orele 12.

Seara a avut loc o mare recepțiune la Capitoliu.

Congresul a fost împărțit în 12 secțiuni. La două dintre acestea, în cea a geografiei și etnografiei și în a unsprezecea, Grecia și Orientul, au fost aleși de președinți dnii V. A. Urechia și Grigore Tocilescu, cel dintâiu pentru a doua, ear' cel din urmă pentru a 11-a.

În secția a doua a congresului, cea de

mă presenta la șeful corpului. Dar' în locul lui găsesc pe cassier care-mi dă foae de drum și ordin de plecare la batalionul de cetate din Galați.

Es din cancelarie cu bucuria robului scăpat pentru o zi, cobor câte 4 trepte de-odată alunec și cât p'aci să dau jos pe un sergent, și o iau pe strade înspre gară.

Dar' trenul pleacă tocmai deșeară și până atunci numai bine pot să adevăresc proverbul nemțesc:

»Soldaten und Studenten trinken».

C. Sandu.

N'am nimioa...

N'am nimioa în marea lume,
Făr' un dulce falnic nume,
Care-aprinde focu'n sin
Numele: »Român»!

N'am nimioa pe sub soare,
Făr' o limbă încântătoare,
Care însuflă peptul meu
Cu răsănul său!

N'am nimioa pe sub lună,
Făr' o inimioară jună,
Care arde pentru tine
Scumpă Românimel!

N'am nimioa pe sub stele,
Numai dorul mândrii mele,
Care-i mândră ca o zină,
Pentru-că e »Română»!

N'am nimioa în sinu-mi june,
Numai suveniru străbune
Și dorința: să n'florească
Gintea românească! S. B.

geografie și etnografie, dl Urechia a cetit un memoriu, în care face istoricul hărților etnografice dela începutul secolului și până azi, pentru Europa în general și pentru Orient în special.

Dl Urechia în acest memoriu a dovedit erorile acestor lucrări și în special a celor ungurești, cari falsifică în interes de șovinism adevărata situațiune etnică a Orientului Europei.

D-sa propune facerea hărții etnografice a Orientului Europei sub controlul congresului, care va înscrie în programul sesiunii viitoare și cestiunea următoare: Care e planul și cel mai bun procedeu spre a obține o hartă definitivă, etnografică a Europei, fără ca această lucrare să fie influențată de politica dominantă în anumite țări cu diferite limbi?

Dl Urechia a prezentat apoi o serie de hărți originale, arătând locurile unde se află Românii.

Propunerea lui Urechia a fost primită în unanimitate și chiar de reprezentantul guvernului unguresc.

Profesorul Hermann, care felicită pe Urechia, a propus, ca premiu, o medalie de aur și 500 lei aceluia, care va presinta cel mai bun memoriu pentru facerea unei hărți etnografice exacte a Orientului european.

Profesorul italian Baldacci vorbind despre Românii și Albanesii din Macedonia, și spunând câteva neesacități, precum că există neînțelegeri între Albanesii din cauza deosebiriilor lor de religiiune și că Românii din Macedonia sunt numai 350.000, Urechia a protestat zicând, că Albanesii trăesc bine între ei, și dovadă de aceasta e prezența la congres a reprezentantului comitetului executiv albanes, care deși e Turc, totuși reprezintă și pe creștini.

În privința cestiunii macedonene a luat cuvântul Milescu, reprezentantul societății macedonene, care spune, că populația macedonenilor e de un milion. Milescu își rezervă dreptul de a demonstra aceasta într-o conferință specială.

Ziua aceasta a fost un adevărat triumf pentru Români.

Ziarul »Fanfulla» publică un foarte important articol, sub titlul »Cuvântul României. În acest articol, semnat Benedetto de Luca, un stimat publicist, care a vizitat anul trecut România, el vorbește de discursul pronunțat de dl Urechia la inaugurarea congresului și cu cel mai mare entusiasm de poporul român.

Sămbătă a fost ședință generală în secții unite, ear' la orele 9 seara o recepțiune a congresiștilor, oferită de Asociațiunea presei în splendidele saloane din palatul Wedekind de pe piața Colonna.

Depunerea coroanei de cătră congresiștii români la columna lui Traian s'a făcut Marți.

Resultatul

Reuniunilor de maghiarisare.

Zilele trecute și-a ținut adunarea generală Reuniunea de maghiarisare din Timișoara.

Și foile maghiare ne spun, că ea a avut un rezultat cât se poate de bun.

Din raportul anual reiasă anume, că de unde până bine de curând locuitorii orașului Timișoara erau de limba germană, aceia acum încep a se maghiarisa într'un mod îmbucurător. Autoritățile orașenești sunt cele dintâi, cari dau această nobilă pildă și stăruesc pentru lățirea ei. Și ca de aci înainte maghiarisarea se curgă și mai repede, adunarea a votat spre acest scop 2500 fl., din cari 500 fl. să se dea teatrului maghiar.

La urmă protonotarul Geml József a propus, ca copii săraci, de limbă străină, să se ajute cu cărți maghiare și să se aranjeze cât mai dese reprezentațiuni literare maghiare, ca cu atât mai virtos să străbată în pieptul fiecăruia dorul de a fi — maghiar.

Adunarea de sigur că a primit cu aplauze această propunere.

Președinte al acestei Reuniuni de maghiarisare a fost ales Steiner Ferencz.

† Diamandi I. Manole.

Numărul luptătorilor nostri naționali, a mai scăzut cu unul.

Neînfricatul și neînfrântul luptător național dela Brașov, *Diamandi Manole*, a răposat Sâmbăta trecută, în etate de 66 ani.

Cine dintre noi n'a cunoscut sau cel puțin n'a auzit despre activitatea zeloasă a acestui bărbat valoros, atât pe terenul politic, cât și pe cel bisericesc și școlar.

De profesiune el a fost comerciant și și-a început cariera comercială în București, de unde apoi s'a stabilit, earăși, în orașul seu natal în Brașov, unde a fost unul dintre cei mai activi membri ai gremiului comercianților brașoveni.

Prin zelul și înțelepciunea sa a ajuns a fi ales nu peste mult ca președinte al gremiului român levantin, ear' mai în urmă președinte al Camerei comerciale și industriale din Brașov, precum și de censor la banca națională, numită mai în urmă banca austro-ungară.

Nu s'a făcut nici o mișcare politică națională sau culturală, la care Diamandi Manole să nu fi luat parte activă.

Îl aflăm printre membrii fondatori ai »Asociațiunii», printre cei ai congreselor naționale bisericești și ai sinodului arhidieceșan, și printre acei distinși fruntași, cari au înființat la 1884 »Tribuna» de astăzi.

Nimic n'a avut acest om mai scump în viața sa, decât binele neamului seu, pentru care cu dragă inimă a jertfit, ori-de-câte ori au cerut interesele lui.

Cea mai proaspătă faptă a sa pentru binele comun a săvârșit-o prin restabilirea bune înțelegeri între membrii Eforiei școalelor din Brașov, care în timpul din urmă a fost atât de sdruncinată, pentru-ce Eforia acelor școale l'a și ales de vice-presedinte al ei. Dar' eată că n'a avut fericirea ca să se bucure mult de acel post onorific și să sprijinească activitatea ei, căci neindurata moarte l'a răpit din mijlocul nostru făcând un gol în jur de noi, care cu greu se va mai putea umplea cum s'ar conveni.

Prin moartea lui Diamandi Manole societatea română brașoveană perde un distins fruntaș, ear' poporul nostru un neînfricat luptător național.

Cuvine-se dar' ca cu toții să depunem o lacrimă ferbinte pe sicriul valorosului bărbat al neamului nostru.

În veci amintirea lui!

Din Bucovina.

Nici o jertfă nu e mai binevenită și mai folositoare pentru un popor, decât aceea, care se aduce spre binele națiunii întregi.

Nici o faptă nu-i poate servi omului spre mai mare cinste și laudă ca aceea, pe care o face pentru națiunea sa.

Și bravul Român dl Dr. G. Popovici deputat în Reichsrathul austriac și redactor al »Foii legilor imperiale» se poate mândri de această jertfă și faptă nobilă, adusă pe altarul națiunii sale.

Văzând d-sa, că presidentul țării Bourguignon, care a sdrucinat bunele raporturi ale poporului român față de guvern, continuă cu prigonirea Românilor și sub noul guvern austriac, Koerber, s'a hotărât, ca să abzică dela postul seu de redactor al »Foii legilor imperiale», pentru-ca cu atât mai virtos să se poată alipi de fruntașii partidului național din Bucovina, din care face parte, pentru-ca să mărească și întărească prin aceasta numărul și lupta lor națională, ce-o duc pentru apărarea drepturilor poporului român bucovinean.

»Patria» din Cernăuți aducând știrea despre această abzicere a dlui Popovici, care a făcut-o printr'o scrisoare adresată prim-ministrului austriac, scrie următoarele:

»Din tenorul acestei scrisori vor putea cunoaște lămurit și intriganții dela »Nachrichten», că poziția dlui Popovici în minister

